

Dániel könyve - Százhatvanharmadik

A prófécia feltárása: Dániel könyve tizenegyedik fejezetének vizsgálata

Jeff Pippenger

2024-03-28

Most megkezdjük Dániel tizenegyedik fejezetének tárgyalását.

„És én is, a méd Dárius uralkodásának első esztendejében, mellette álltam, hogy támogassam és megerősítsem őt. Most pedig kijelentem neked az igazságot. Íme, még három király támad Perzsiában; és a negyedik mindnyájuknál sokkal gazdagabb lesz; és erejével, gazdagsága révén, mindenkit fellázít Görögország birodalma ellen. És egy hatalmas király támad, aki nagy uralommal fog uralkodni, és azt cselekszi, amit akar. De amint felemelkedik, birodalma összetöretik, és az ég négy szele felé oszlik; de nem az ő utódaira száll, és nem ama uralom szerint, amellyel uralkodott; mert birodalma kiszakíttatik, és másokra száll, nem azokra.”
Dániel 11:1–4.

Gábel azzal kezdi, hogy tudatja Dániellel: ő is együtt munkálkodott Dáriussal annak első évében, abban az évben, amikor Dáriusz unokaöccse, az ő hadvezére bevette Babilont és megölte Belsazárt. Dániel e látomást Círus harmadik évében kapja, a tizedik fejezet első verse szerint, ezért Gábel mind Dáriuszt, mind Círust a „vég idejét” jelképező szimbólumokként jelöli meg. Belsazárt és Babilont a médo-perzsa birodalom Kr. e. 538-ban foglalta el.

„Círus ostrom alá vette Babilont, amelyet Kr. e. 538-ban csel útján foglalt el, és Belsazárnak, akit a perzsák öltek meg, halálával Babilon királysága megszűnt létezni.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Kr. e. 538-ban Dániel lejegyezte a kilencedik fejezetet.

„Az előző fejezetben [a nyolcadik fejezetben] feljegyzett látomás Bélsaccar harmadik évében, Kr. e. 538-ban adatott. Ugyanabban az esztendőben, amely egyúttal Dárius első éve is volt, történtek meg az ebben a fejezetben [a kilencedik fejezetben] elbeszélte események.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Dárius első esztendejében, amely Baltazár harmadik és utolsó esztendeje volt, Kr. e. 538-ban, az Úr megbüntette a káldeusok földjét, és pusztasággá tette azt.

És ez az egész föld pusztasággá és iszonyattá lesz; és e nemzetek hetven esztendeig szolgálnak majd Babilon királyának. És léssen, mikor a hetven esztendő betelik, meglátogatom Babilon királyán és azon a nemzeten, azt mondja az Úr, az ő bűnüket, valamint a káldeusok földjén is, és örök pusztasággá teszem azt. Jeremiás 25:11, 12.

A tizedik versben az Úr az „azután” szót használja, amikor Babilon megbüntetésére tér át. Miután Babilon pusztasággá tétetik, az Úr véghezviszi jóságos cselekedetét Isten népe javára.

Mert ezt mondja az Úr: Ha majd letelik a hetven esztendő Babilonban, meglátogatlak titeket, és beteljesítem rajtatok jó szómat, hogy visszahozzalak benneteket e helyre. Jeremiás 25:10.

A hetvenéves fogság Kr. e. 606-ban kezdődött.

„A hetven esztendő Kr. e. 606-ban vette kezdetét, és Dániel megértette, hogy azok immár a végükhöz közelednek.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

A hetvenéves fogság Kr. e. 606-ban kezdődött, és Kr. e. 536-ban ért véget, ami két évvel Belsaccar halála és Babilon Kr. e. 538-ban bekövetkezett pusztulása után volt. Ez Círus harmadik éve volt. Gábriel a Hiddékel folyóra vonatkozó próféciaát Círus harmadik évére helyezi, és a tizenegyedik fejezet elbeszélését Dárius első évére való utalással kezdi; ezzel pedig két meghatározott évet azonosít. Kr. e. 538 és Kr. e. 536 egyaránt rendelt idők voltak: Kr. e. 538 volt a hetven esztendőről szóló prófécia beteljesedésének rendelt ideje, Kr. e. 536 pedig az a rendelt prófétai idő volt, amikor Kr. e. 538 „után” az Úr véghezvitte az Ő jó cselekedetét népe javára.

Kr. e. 538 és Kr. e. 536 egyaránt megszabott idők, és két történelmi személy jelképezi őket: az egyik Média első királya, a másik pedig Perzsia első királya volt. Annak a hetven évnek a vége, amikor a szó szerinti Izráel fogságban volt a szó szerinti Babilonban, azt az ezerkétszázhatvan évet jelképezte, amely alatt a lelki Izráel a lelki Babilon fogságában volt, Kr. u. 538-tól 1798-ig. 1798 egy „megszabott idő” volt, és ekkor vette kezdetét az az időszak, amelyet a prófécia „a vég idejeként” azonosít. Kr. e. 538 és Kr. e. 536, amelyek „megszabott időként” vannak bemutatva, ugyanakkor egy olyan időszak kezdetét is jelölik, amely „a vég idejeként” van ábrázolva.

„Isten földi egyháza e hosszú, szüntelen üldöztetés idején éppoly bizonyosan fogságban volt, mint ahogyan Izráel fiai a száműzetés idején Babilonban fogságban tartattak.” Prophets and Kings, 714.

Minden prófécia saját első beteljesedésének napjainál közvetlenebbül az utolsó napokra irányul; ezért Kr. e. 538 és Dárius király, valamint Kr. e. 536 és Círus király az 1989-ben bekövetkező „vég idejét” jelképezik, és a két király Reagan elnököt és az idősebb Bush elnököt mintázza. Kr. e. 538 és Kr. e. 536 egy útjelzőt képvisel, amely úgy teljesedik be, hogy mindkét dátum egy és ugyanazon útjelzőt jelent. A „vég ideje” útjelzője két szimbólumból áll, és olykor, mint Reagan és az idősebb Bush esetében, mindkét szimbólum ugyanabban az évben teljesedik be. Ez azonban kivétel a szabály alól, mert a „vég ideje” útjelzője Mózes idejében Áron és Mózes születése volt, amelyet három év választott el egymástól. Krisztus történetében Keresztelő János és Krisztus születése volt az, amelyet hat hónap választott el egymástól.

„A vég idejével” az antikrisztus történetében 1798 és 1799 esett egybe. A francia forradalom a prófécia tárgya, 1789-ben kezdődött, és tíz évig tartott, 1799-ben, a rendelt idejében ért véget, miként 1798 is rendelt idő volt. Együtt azonosítják a halálos sebet, amelyet a fenevad kapott, valamint az asszonyt is, aki a fenevaden ült és uralkodott fölötte. Dárius volt az a király, aki úgy győzte le ellenségét, hogy seregét a „falon” át küldte be, és ő Reagant jelképezi, aki úgy győzte le ellenségét, hogy ledöntötte a „vasfüggöny” falát. Círus az idősebb Busht jelképezi, mert Círuszt Nagy Círuszként ismerik, George Bush idősebb pedig a nagyobb Bush, míg a későbbi Bush a kisebb Bush.

Mert e két király és a két dátum, amelyet jelképeznek, valójában egyetlen szimbólum. Az egyik azt a hetven évet jelöli, amely alatt Babilon uralkodni fogott. E hetvenéves időszak kijelölt ideje Kr. e. 538-ban érkezett el, és Dárius jelképezi. A hetven évig tartó fogság beteljesedése Kr. e. 536-ban érkezett el kijelölt idejéhez, és Círus jelképezi. Együtt ők képviselik a „vég idejét”, amikor a prófétai világosságot fel kell nyitni. 1798-ban A jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyala érkezett a „vég idejéhez”, és White testvérnő azt mondja, hogy az az angyal „nem volt más, mint maga Jézus Krisztus”.

Círus harmadik esztendejében Mihály, Isten népének fejedelme és az angyalok arkangyala, alászállt, hogy kapcsolatba lépjen Círuossal, és megerősítse azt a világosságot, amely arra indítaná Círust, hogy kimondja a három rendelet közül az első, amely lehetővé tenné Isten népe számára, hogy visszatérjen Jeruzsálembe, és újjáépítse a várost, a szentélyt, valamint az utcákat és a falakat. Ez a munka előképe volt az első és a második angyal munkájának, amely „a vég idején”, 1798-ban kezdődött.

Mihály alászállása a vég idején, Dárius és Círus napjaiban, az első angyal 1798-ban bekövetkező eljövételét jelképezte, és együtt ugyanannak az angyalnak a megérkezését jelzik a „vég idején”, 1989-ben. 1989 a „vég idejének” időszakát kezdte meg, és egyúttal rendelt idő is volt. A rendelt idő egy prófétai időszak lezárulását jelöli. Az 1863-as lázadás, a modern lelki Izráel első „Kádesénél”, egy százhuszonhat éves időszak kezdete volt, amely a „rendelt időben”, 1989-ben ért véget. A százhuszonhat az ezerkétszázhatvan tizede, vagyis egytizede, és az ezerkétszázhatvan év végén, 1798-ban, az első angyal mozgalmá belépett a történelembe. A százhuszonhat év végén, 1989-ben, a harmadik angyal mozgalmá belépett a történelembe.

Dániel tizennegyedik fejezetének első versében Gábriel gondosan és pontosan azonosítja, hogy a bemutatott történelem Círuossal kezdődik, a vég idején, 1989-ben. Nagy Círus ott az idősebb Busht jelképezi, akit három király követ, majd egy negyedik király, aki mindnyájuknál sokkal gazdagabb lesz. Így tehát a negyedik gazdag király, aki egész Görögországot felingerli, az 1989 óta számított hatodik elnök.

A tizedik fejezet eseményeiben Dániel gyászolóként jelenik meg, és gyászának tapasztalatában Krisztus képére változik át, miközben szemléli a látomást. A huszonegy napos gyászidőszak a halál egy olyan időszakát jelképezi, amely feltámadással zárul. A tizedik fejezetben Mihály alászáll a mennyből, és a Júdás hétben, amikor alászáll, feltámasztja Mózeszt. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében Mózeszt (és Illést) megölték, és három és fél jelképes napig holtan fekszenek az utcán. Azután Mózes (Illéssel együtt) „nagy szózat” által feltámad.

És három és fél nap múlva az Istentől való élet lelke beléjük ment, és lábukra álltak; és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket. És hallottak egy nagy szózatot a mennyből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek a mennybe egy felhőben; és ellenségeik látták őket. Jelenések 11:11–12.

A feltámasztó „nagy szó” az arkangyal szava, az arkangyal pedig Mihály.

Mert maga az Úr fog alászállni a mennyből riadóval, arkangyali szózáttal és Isten harsonájával; és először a Krisztusban elhunytak támadnak fel. 1Thesszalónika 4:16.

Az a történelem, amelyben Mózes és Illést meggyilkolják és feltámasztják, az a száznegyvennégyezer elpecsételések történelme. Ez a történelem 2001. szeptember 11-én kezdődött a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala „első hangjával”, amelyről White testvérnő kijelenti, hogy akkor érkezett el, amikor New York City nagy épületei leomlottak. A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének „második hangja” a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején hangzik fel, amikor Isten másik nyája kihívást kap Babilonból. Ebben a történelemben, az elpecsételések történelmében jelenik meg Dániel úgy, mint aki a „marah” látomás szemlélése által Krisztus képmására változik át, amely a „mareh” látomás nőnemű alakja. Ez az „okozó” látomás, amely „előidézi”, hogy a szemlélt kép másolata újratermelődjék azokban, akik szemlélik azt.

A pecsételések az a története, valamint Dániel átváltozása a tizedik fejezetben, magában foglalja Mihály alászállását, amikor feltámasztja és átváltoztatja azokat, akiket Mózes, Illés és Dániel képviselnek. A feltámadást az arkangyal „nagy szózatával” viszi véghez, így módon egy harmadik „szózatot” adva az első és az utolsó szózat között, amelyek mindkettő ugyanaz, mert mindkettő a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének szózata. A középső szózat az, ahol a lázadás kerül bemutatásra, mert amikor Mihály feltámasztotta Mózes, nem szállt vitába Sátánnal, jóllehet Sátán, a lázadás szerzője, ott volt, hogy tiltakozzék.

Mihály főangyal azonban, amikor az ördöggel vetekedve Mózes teste felől vitatkozott, nem mert ellene káromló vádat emelni, hanem ezt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr. Júdás 7.

A pecsételések idejének kezdete, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel ér véget, az „Igazság” aláírásával van megjelölve; mert annak az időszaknak a közepén, 2023 júliusában, az arkangyal nagy szava megkezdte azoknak a Krisztusban elhunytaknak feltámasztásának munkáját, akik úgy döntenek, hogy meghallják az Ő középső szavát. Figyeljük meg, hogy 2023 huszonkét évvel követi 2001-et, és a huszonkettő a kétszázhusz tizedrésze, amely az istenség és az emberiség közötti kapcsolat jelképe, és egyúttal a helyreállítás jelképe is.

2023 júliusában a hatalmas angyal, aki nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus, és aki az Igazság, aki egyúttal Mihály is, és aki az Alfa és az Omega, üzenettel a kezében alászáll. A kezében levő kis könyv Dániel könyvének az a része, amely el volt pecsételve az utolsó napokig.

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és végződik. Itt található Dániel könyvének kiegészítése. Az egyik prófécia; a másik kinyilatkoztatás. A könyv, amely lepecsételést, nem a Jelenések könyve, hanem Dániel prófécijának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal megparancsolta: „Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.” Dániel 12:4.” Az apostolok cselekedetei, 585.

Dániel prófécijának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik, a tizenegyedik fejezet. Ez a tizenegyedik fejezet utolsó hat verse, de még pontosabban azok a történeti események, amelyek a fejezetben találhatók, és amelyek megismétlődnek e hat utolsó versben.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyomorúságos idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme nyugtalanná teszi. Hamarosan bekövetkeznek a próféciaiban megjövendőlt nyomorúság jelenetei. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében foglalt prófécia csaknem teljesen beteljesedett. E prófécia beteljesedésében végbement történelem nagy része megismétlődik majd.” Manuscript Releases, 13. szám, 394.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenhatodik verse olyan történelmet szemléltet, amely a negyvenegyedik versben megismétlődik, mert e versben az északi király a dicső földön áll. A tizenhatodik vers története azt határozza meg, mikor a római hadvezér, Pompeius, Júdát és Jeruzsálemet fogságba vitte.

És aki ellene jön, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem állhat meg előtte; és megáll a dicső földön, amely az ő keze által emésztetik meg. Dániel 11:16.

Ezt a verset szándékozom horgonypontként használni azon versek vizsgálatához, amelyek ezt a verset megelőzik, ezért ezt az értelmezést először rögzítem. Azt kívánjuk bemutatni, hogy a Nagy Sándor birodalmának a harmadik és negyedik versekben leírt felbomlását követő történelem 1989-ben kezdődik, és azután azonosítja a jelenlegi ukrajnai háborút, Putyin győzelmét a Nyugat erői fölött, valamint Putyin ezt követő vereségét, amely a tizenhatodik versbe vezet át.

„Noha Egyiptom nem állhatott meg Antiochus, az északi király előtt, Antiochus sem állhatott meg a rómaiak előtt, akik most ellene jöttek. Egyetlen királyság sem volt többé képes ellenállni e felemelkedő hatalomnak. Szíriát meghódították, és a Római Birodalomhoz csatolták, amikor Pompeius Kr. e. 65-ben megfosztotta Antiochus Asiaticust birtokaitól, és Szíriát római provinciává tette.”

„Ugyanannak a hatalomnak a Szentföldön is meg kellett állnia, és fel kellett emésztenie azt. Róma Kr. e. 161-ben szövetség által került kapcsolatba Isten népével, a zsidókkal; ettől az időponttól fogva előkelő helyet foglal el a prófétai időrendben. Júdea fölött azonban tényleges hódítás útján csak Kr. e. 63-ban szerzett fennhatóságot; mégpedig a következő módon.”

„Amikor Pompeius visszatért Pontus királya, Mithridatész ellen vezetett hadjáratából, két vetélytárs, Hürkanosz és Arisztobulosz, Júdea koronájáért küzdött. Ügyük Pompeius elé került, aki hamar felismerte Arisztobulosz igényeinek jogtalanságát, de az ügyben a döntést mindaddig el kívánta halasztani, amíg be nem fejezi régóta óhajtott arábiai hadjáratát, megígérve, hogy azután visszatér, és ügyeiket úgy rendezi el, amint igazságosnak és helyesnek látszik. Arisztobulosz, kifürkészve Pompeius valódi szándékait, sietve visszatért Júdeába, felfegyverezte alattvalóit, és erőteljes védelemre készült, eltökélve, hogy minden áron megtartja a koronát, amelyről előre látta, hogy másnak fogják ítélni. Pompeius szorosan a menekülő nyomában haladt. Amikor Jeruzsálemhez közeledett, Arisztobulosz, kezdve megbánni eljárását, elébe ment, és igyekezett elsimítani a dolgokat azzal, hogy teljes alávetést és nagy pénzüsszegeket ígért. Pompeius, elfogadva ezt az ajánlatot, elküldte Gabiniust egy katonai különítmény élén, hogy vegye át a pénzt. Ám amikor ez a helytartó Jeruzsálembe érkezett, zárva találta a kapukat előtte, és a falak tetejéről azt mondták neki, hogy a város nem tartja magát a megállapodáshoz.”

„Pompeius, hogy ily módon büntetlenül meg ne tévesszék, Aristobulust, akit magánál tartott, vasra verette, és egész seregével haladéktalanul Jeruzsálem ellen vonult. Aristobulus hívei a hely védelmére törekedtek; Hyrkanus párthívei pedig a kapuk megnyitására. Mivel az utóbbiak voltak többségben, és felülkerekedtek, Pompeius szabad bejutást nyert a városba. Erre Aristobulus követői visszavonultak a templom hegyére, teljesen eltökélve arra, hogy azt a helyet megvédik, amilyen eltökélten Pompeius annak bevételére tört. Három hónap elteltével a falon olyan rés támadt, amely elegendő volt a rohamhoz, és a helyet kardélre hányva foglalták el. Az ezt követő rettenetes vérengzésben tizenkétezer ember esett el. Megrendítő látvány volt, jegyzi meg a történetíró, látni a papokat, amint az isteni szolgálat végzése közben nyugodt kézzel és rendíthetetlen szándékkal folytatták megszokott munkájukat, látszólag mit sem érzékelve a vad felfordulásból, noha körülöttük mindenfelé barátaikat mészárolták le, és noha gyakran a saját vérük elegyedett áldozataik vérével.”

„Miután véget vetett a háborúnak, Pompeius lerombolta Jeruzsálem falait, több várost Júdea fennhatósága alól Szíriáéhoz csatolt, és adót vetett ki a zsidókra. Így került Jeruzsálem első ízben hódítás útján annak a hatalomnak a kezébe, amely a „dicső földet” vasmarkában tartotta mindaddig, mígnem teljesen elemészttette azt.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Ezt a tanulmányt következő cikkünkben folytatjuk.

Az a tény, hogy Isten népe között nincs viszály vagy nyugtalanság, nem tekinthető döntő bizonyítéknak arra, hogy szilárdan ragaszkodnak az egészséges tanításhoz. Okunk van attól tartani, hogy nem tesznek világos különbséget igazság és tévedés között. Amikor a Szentírás vizsgálata nyomán nem vetődnek fel új kérdések, amikor nem támad olyan véleménykülönbség, amely arra indítaná az embereket, hogy maguk kutassák a Bibliát, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy birtokában vannak az igazságnak, akkor sokan lesznek most is, mint az ókorban, akik a hagyományhoz ragaszkodnak, és úgy imádnak, hogy nem tudják, mit.

„Megmutattattam neked, hogy sokan, akik azt vallják, hogy ismerik a jelenvaló igazságot, nem tudják, mit hisznek. Nem értik hitük bizonyítékait. Nincs helyes fogalmuk a jelen időre szóló munka jelentőségéről. Amikor eljön a megpróbáltatás ideje, lesznek olyanok, akik most másoknak prédikálnak, s amikor megvizsgálják az általuk vallott álláspontokat, azt találják majd, hogy sok olyan dolog van, amelyre nem tudnak kielégítő magyarázatot adni. Amíg ily módon próbára nem tették, nem ismerték nagy tudatlanságukat. És sokan vannak a gyülekezetben, akik természetesnek veszik, hogy értik, amit hisznek; de amíg vita nem támad, nem ismerik saját gyengeségüket. Amikor elszakadnak az azonos hitűektől, és kényszerülnek egyedül és magukra maradva megállni, hogy megmagyarázzák hitüket, meg fognak lepődni, amikor látják, milyen zavarosak az elképzeléseik arról, amit igazságként elfogadtak. Bizonyos, hogy eltávolodás történt közöttünk az élő Istentől, és emberekhez fordulás, az emberit állítva az isteni bölcsesség helyébe.”

„Isten felrázza népét; ha más eszközök csődöt mondanak, eretnokségek támadnak majd közöttük, amelyek megrostálják őket, elválasztva a polyvát a búzától. Az Úr mindazokat, akik hisznek az Ő igéjének, arra szólítja, hogy ébredjenek fel álmukból. Drága világosság érkezett,

amely e kor számára alkalmas. Ez bibliai igazság, amely feltárja a közvetlenül előttünk álló veszedelmeket. E világosságnak arra kell indítania bennünket, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk a Szentírást, és a legszigorúbb vizsgálat alá vonjuk azokat az álláspontokat, amelyeket vallunk. Isten azt akarja, hogy az igazság minden vonatkozását és tételét alaposan és állhatatosan kutassuk, imádsággal és böjttel. A hívőknek nem szabad feltevésekben és homályosan körülírt elképzelésekben megnyugodniuk afelől, hogy mi alkotja az igazságot. Hitüknek szilárdan Isten ígéjére kell alapozódnia, hogy amikor eljön a próba ideje, és tanácsok elé állítják őket, hogy számot adjanak hitükről, képesek legyenek szelídséggel és félelemmel megindokolni a bennük levő reménységet.

„Buzdítsatok, buzdítsatok, buzdítsatok. Azoknak a tárgyaknak, amelyeket a világ elé tárunk, számunkra eleven valóságnak kell lenniük. Fontos, hogy azoknak a tanoknak a védelmében, amelyeket a hit alapvető tételeinek tartunk, soha ne engedjük meg magunknak olyan érvek használatát, amelyek nem teljesen megalapozottak. Ezek alkalmasak lehetnek arra, hogy elhallgattassák az ellenfelet, de az igazságot nem tisztelik meg. Olyan megalapozott érveket kell előterjesztenünk, amelyek nemcsak elnémitják ellenfeleinket, hanem a legszorosabb és legalaposabb vizsgálatot is kiállják. Azoknál, akik vitázókká képezték magukat, nagy a veszélye annak, hogy Isten Igéjével nem fognak méltányosan bánni. Amikor ellenféllel állunk szemben, komoly törekvésünknek annak kell lennie, hogy a tárgyakat úgy tárjuk elé, hogy meggyőződést ébresszünk elméjében, nem pedig csupán arra törekedjünk, hogy a hívőben bizalmat keltsünk.”

„Bármily nagy legyen is az ember szellemi előrehaladása, egy pillanatra se gondolja, hogy nincs szükség a Szentírás alapos és folyamatos kutatására a nagyobb világosság elnyerése végett. Mint nép, egyenként hívtunk el arra, hogy a prófécia tanítványai legyünk. Komoly buzgósággal kell örködnünk, hogy felismerhessük a világosság bármely sugarát, amelyet Isten tár elénk. Meg kell ragadnunk az igazság első felvillanásait; és imádságos tanulmányozás által tisztább világosság nyerhető, amelyet mások elé lehet tárni.

„Amikor Isten népe nyugalomban van, és megelégszik jelenlegi világosságával, bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő nem fogja őket kegyében részesíteni. Az az Ő akarata, hogy szüntelenül előrehaladjanak, hogy befogadják a rájuk sugárzó, növekvő és mindinkább növekvő világosságot. Az egyház jelenlegi lelkülete nem kedves Isten előtt. Önbizalom lopózott be, amely odavezetett, hogy nem érzik szükségét több igazságnak és nagyobb világosságnak. Olyan időben élünk, amikor Sátán munkálkodik jobb kéz felől és bal kéz felől, előttünk és mögöttünk; mi pedig mint nép, alszunk. Isten azt akarja, hogy hang hallatsszék, amely cselekvésre ébreszti népét.” Testimonies, 5. kötet, 707–708.